

Sygn. akt V CSK 444/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa Z. Z.

przeciwko J. M. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lutego 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 kwietnia 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) odmawia zasądzenia od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2015 r. S ad Apelacyjny w [...], po rozpoznaniu apelacji pozwanego J. M. Z. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 października 2014 r. zmienił ten wyrok w ten sposób, że zasądzoną nim kwotę na rzecz powoda Z. Z. obniżył do 56 125 złotych, rozkładając ją na trzy raty oraz obniżył inne kwoty zasądzone tym wyrokiem (z punktu III i IV wyroku), oddalając dalej idącą apelację i rozstrzygając o kosztach postępowania. Podstawą uwzględnienia powództwa były przepisy o zachowku, a obniżenie należnej kwoty przez Sąd drugiej instancji nastąpiło z uwzględnieniem art. 5 k.c.

W skardze kasacyjnej powód zarzucił Sądowi Apelacyjnemu naruszenie w zaskarżonym wyroku przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 w związku z art.

991 § 1 k.c. przez jego rażąco błędne zastosowanie oraz naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2, art. 316 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 382 k.p.c. przez niewskazanie w uzasadnieniu podstawy faktycznej wyroku; art. 232 in fine w związku z art. 212 § 1 k.p.c. przez niedopuszczenie z urzędu dowodu z przesłuchania stron. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę i zasądzenie na rzecz powoda dodatkowej kwoty 56 125,61 złotych oraz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący powołał się na oczywistą zasadność skargi. Wprawdzie powód obszernie tę oczywistość uzasadnił i odniósł do rażącego, jego zdaniem naruszenia wskazanych przepisów prawa materialnego i procesowego, ale jest to wyłącznie jego subiektywny punkt widzenia. Obiektywnie sprawę oceniając, nie można dostrzec, aby nastąpiło naruszenie przepisów postępowania, jak też w szczególności błędne zastosowanie art. 5 k.c.

Rozważając uzasadnienie zaskarżonego wyroku i argumenty wniosku powoda o przyjęcie skargi do rozpoznania nie można zarzucić Sądowi drugiej instancji, aby w rażący sposób naruszył przepisy o przeprowadzaniu środków dowodowych, skoro sąd ma swobodę w decydowaniu o zakresie środków dowodowych, wystarczających do rozpoznania sprawy. Z kolei, zastosowanie art. 5 k.c. zostało obszernie i przekonująco wyjaśnione w sytuacji, gdy stosuje się, z założenia ocenną klauzulę generalną. Nie można więc uznać, aby w oczywisty sposób zostały przekroczone granice swobody w zastosowaniu i tego przepisu na tle konkretnych okoliczności rozpoznawanej sprawy. Nie zostały zatem spełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., co do których jest od dawna znane i ustalone orzecznictwo Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2011 r., II CSK 59/11; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12; z dnia 18 lipca 2013 r., III CSK 143/13, nie publ.).

W tym stanie rzeczy należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, odmawiając pozwanemu zasądzenia kosztów postępowania kasacyjnego ze względu na złożenie odpowiedzi na skargę kasacyjną po terminie określonym w art. 398⁷ k.p.c.

[l.n.]